

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. София , 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на първи март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

в присъствието на прокурора Ана Христоскова Малиганова (АП-София) като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно частно наказателно дело № 20211000600166 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 44 ал.12 вр. ал. 11 от ЗЕЕЗА вр. чл. 457 ал.2-5 от НПК.

С определение № 260208 от 14.01.2021 г. на СГС-НО, 4 с-в, постановено по ЧНД № 2410/2020 г. по описа на същия съд, е приета за изпълнение присъда от 20.11.2013 г. на Едночленния Апелативен Съд - Тракия, Република Гърция, постановена по дело № 361/2013 г., потвърдена с Решение на Тричленния Апелативен Съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, постановено на 21.11.2017 г. по дело № 389/2017 г., влязло в законна сила на 12.11.2018 г., с която българският гражданин С. С. П. - роден на *** г., в с. ***, обл. ***, ЕГН *****, българин, неженен /живущ във фактическо съжителство/, осъждан, с основно образование, месторабота преди задържането - в магазин за пиротехника в гр. ***, с постоянен адрес: гр. ***, ул. „***“ № 6, вх. А, ет. 1, ап. 1, с настоящ адрес: гр. ***, общ. ***, ул. „***“ № 28 - е признат за ВИНОВЕН за извършени от него престъпления по чл. 1 §§ 1 и 2, Таблица А', т. 5 от Закон 3459/2006, чл.26, чл.27, чл.46, чл.51 от НК и чл.1, чл. 23, ал. 2 а, във връзка с чл. 20, 40, 41 от Закон 4139/2013 и общите разпоредби на членове 1, 12, 14, 16, 17, 18, 26, ал. 1а, 45, 46, ал. 1а, 51, 52, 57, 59, 60, 63, 65, 79, 70 и 94, ал. 1 от НК, за които е ОСЪДЕН на наказание „доживотен затвор“, съответстващи на престъпления по чл.242, ал.2, вр. чл.20, ал.3, вр. ал.1 от НК на Република България и по чл.354а, ал.2, изр.2, вр. ал.1, предл.4, алт.1, вр. чл.20, ал.3, вр. ал.1 от НК на Република България.

Със същото определение на основание чл.457 ал.4 от НПК е заменено наложеното на осъдения С. С. П. наказание „ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР“ с наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ

СВОБОДА“ в размер на 15 /петнадесет/ години, като на основание чл.65, ал.2, вр. чл.57, ал.1, т.2, б.“а“ от ЗИНЗС е определен първоначален „СТРОГ“ режим за изтърпяване на така наложеното наказание.

Със същото определение на основание чл.457, ал.5 от НПК е приспаднато предварителното задържане и изтърпяната част от наказанието на територията на Република България, считано от 10.12.2019 г. до влизане на настоящото определение в сила.

Срещу така постановеното определение е постъпила въззивна жалба от адвокат С. М. от САК, защитник на осъдения С. С. П., с оплаквания, че е незаконосъобразно и явно несправедливо. В жалбата се изложени съображения:

- че с Решение № 389/2017 г. на Тричленен апелативен съд за тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, влязло в сила на 12.11.2018 г., С.П. е осъден на доживотен затвор за три престъпления, квалифицирани по закона на Република Гърция като подбудителство към международен трафик на високорискови наркотични вещества и подбудителство към държане с цел разпространение на високорискови наркотични вещества, съставляващи престъпления по чл. 26, чл. 27, чл. 46, чл. 51 от НК и чл. 1, чл. 20, чл. 23, т.2, чл. 40, чл. 41 от Закон № 4139/2013 г. на Република Гърция.

- че със Заповед № 1184зз-219/10.12.2019 г. на началника на РУ – *** осъденият С.П. е задържан в изпълнение на Европейска заповед за арест, издадена от компетентните власти на Република Гърция - ЕЗА № 61/17.09.2019 г. от зам. апелативен прокурор при Апелативна прокуратура - Тракия.

- че въз основа на горецитираната ЕЗА е сезиран Софийски окръжен съд, който със свое решение от 18.05.2020 г. по чнд № 752/2019 г., влязло в законна сила на 27.05.2020 г., е отказал изпълнение на ЕЗА и не е допуснал предаването на С.П. на компетентните власти на Република Гърция и на основание чл. 40, ал. 1, т.4 от ЗЕЕЗА е постановил изпълнение на наложеното наказание на компетентните власти в Република България.

- че с определение от 14.01.2021 г., постановено по чнд № 2410/2020 г., Софийски градски съд е приспособил присъдата на С.П. според изискванията на българското законодателство и е привел в изпълнение наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 15 /петнадесет/ години, като на основание 60, ал.1 и чл. 61, т.2 от ЗИНЗС е определил първоначален „строг“ режим за изтърпяване на посоченото наказание, а на основание чл. 457, ал. 5 от НПК е приспаднал от посоченото наказание времето, през което осъденият П. е бил с предварително задържане.

Във въззивната жалба на адвокат С. М. е посочено също, че осъденият С.П. счита, че така наложеното му наказание е несправедливо и че следва да бъде намалено, както и че следва да му бъде изменен режима за изтърпяване на наказанието от „строг“ към „общ“. Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл. 10 от Конвенцията за трансфер на осъдени лица при

продължаване на изпълнението на наказанието изпълняващата държава е обвързана с правния характер и срока на наказанието, но не и с режима на неговото изтърпяване. В тази връзка подалият жалбата защитник заявява, че не следва да се утежнява наказателната съдба на осъдения, като счита, че в настоящия случай е нарушена тази гаранция, тъй като е определен първоначален „строг“ режим за изтърпяване на посоченото наказание от осъдения С.П.. В жалбата се претендира, че на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС законосъобразно би било да бъде определен общ режим на изтърпяване на наложеното на осъдения П. наказание лишаване от свобода, тъй като, според защитника, за разлика от начина на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода правомощието на съда за определяне на режима на неговото изпълнение се явява акцесорно и то произтича от решението по основния въпрос в това производство - дали се привежда в изпълнение наказанието, наложено с приетата вече чуждестранна присъда, съгласно чл. 457, ал.3 от НПК или се отхвърля искането. Изтъква се, че съгласно чл. 462 от НПК при определяне на първоначалния режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода приложимо е националното законодателство, доколкото то не противоречи на приложимия международноправен акт.

Съобразно така изложеното подалият жалбата защитник моли да бъде изменен режима на изтърпяване на наложеното наказание от „строг“ на „общ“, както и да бъде намален размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция защитата на осъдения С. С. П. в лицето на адвокат С. М. поддържа подадената жалба и изложените в нея съображения. Моли да бъде приета за основателна и да бъде уважена. Заявява, че подзащитният й С.П. счита, че така наложеното му наказание е несправедливо и че следва да бъде намалено. Сочи също така, че подзащитният й моли да бъде изменен режима, който е определен за изтърпяване на наложеното наказание, в по-лек. В обобщение адвокат М. моли да бъде намален размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ и да бъде изменен определения режим за изтърпяване на това наказание от строг към общ.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Софийска апелативна прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и че като такава следва да бъде оставена без уважение. Твърди, че при разглеждане на делото СГС мотивирано е приел наличието на предпоставките по чл. 457, ал. 4 от НПК и е заменил наложеното на П. наказание „доживотен затвор“ с наказание „лишаване от свобода“ в максимално предвидения от НК размер от 15 години. Сочи също, че на базата на така замененото и определено наказание правилно е била приложена и разпоредбата на чл. 57, ал.1 т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС, като е определен първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието. Предвид изложеното участващият прокурор не счита, че са налице основания за изменение на атакувания акт.

В последната си дума пред въззивния съд осъденият П. заявява, че не е доволен от наказанието и от режима. Моли да бъдат смекчени.

Софийски апелативен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди становищата на страните в процеса и служебно провери правилността на постановеното определение, намери следното:

Осъденият С. С. П. е роден на *** г. в с. К., община П., област ***. Същият е българин; неженен /живущ във фактическо съжителство/; осъждан; с основно образование; с месторабота преди задържането - в магазин за пиротехника в гр. ***; с настоящ адрес: гара ***, ул. „***“ № 6, вх. А, ет. 1, ап. 1; с постоянен адрес: гр. ***, общ. ***, ул. „***“ № 28, с ЕГН *****.

С присъда от 20.11.2013 г. на Едночлениния Апелативен Съд - Тракия, Република Гърция, постановена по дело № 361/2013 г., потвърдена с Решение на Тричлениния Апелативен Съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, постановено на 21.11.2017 г. по дело № 389/2017 г., влязло в законна сила на 12.11.2018 г., българският гражданин С. С. П. е признат за виновен за извършени от него престъпления по чл. 1 §§ 1 и 2, Таблица А', т. 5 от Закон 3459/2006, чл. 26, чл. 27, чл. 46, чл. 51 от НК и чл. 1, чл. 23, ал. 2а, във връзка с чл. 20, 40, 41 от Закон 4139/2013 и общите разпоредби на членове 1, 12, 14, 16, 17, 18, 26, ал. 1а, 45, 46, ал. 1а, 51, 52, 57, 59, 60, 63, 65, 79, 70 и 94, ал. 1 от НК, за които е осъден на наказание „доживотен затвор“

Решението на Тричлениния Апелативен Съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, постановено на 21.11.2017 г. по дело № 389/2017 г., е влязло в законна сила на 12.11.2018 г.

На 17.09.2019 г. заместник апелативния прокурор при Апелативна прокуратура - Тракия, Република Гърция е издал Европейска заповед за арест № 61/2019 г. по отношение на българския гражданин С. С. П., с която се иска същият да бъде задържан и предаден на компетентните гръцки власти за изпълнение на наложеното му наказание „доживотен затвор“ въз основа присъда от 20.11.2013 г. на Едночлениния Апелативен Съд - Тракия, Република Гърция, постановена по дело № 361/2013 г., потвърдена с Решение на Тричлениния Апелативен Съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, постановено на 21.11.2017 г. по дело № 389/2017 г., влязло в законна сила на 12.11.2018 г.

На 10.12.2019 г. българският гражданин С. С. П. е задържан в РУ - *** за срок от 24 часа по реда на ЗМВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 6 от ЗМВР във връзка с посочената по-горе ЕЗА, издадена по отношение на него.

С постановление на прокурор при Софийската окръжна прокуратура от 10.12.2019 г. българският гражданин С. С. П. е задържан за срок до 72 часа на основание чл. 42, ал. 2 от ЗЕЕЗА.

С протоколно определение от 13.12.2019 г. на Софийски окръжен съд, постановено по ЧНД № 735/2019 г. по описа на същия съд, потвърдено с протоколно определение от 23.12.2019 г.

на Софийски апелативен съд - НО, постановено по ВНЧД № 1435/2019 г. по описа на съда и влязло в сила на същата дата, по отношение на българския гражданин С. С. П. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“.

С решение от 18.05.2020 г. на Софийски окръжен съд, постановено по ВЧНД № 752/2019 г. по описа на съда, влязло в сила на 27.05.2020 г., е отказано изпълнението на Европейска заповед за арест № 61/2019 г., издадена на 17.09.2019 г. от заместник апелативния прокурор при Апелативна прокуратура - Тракия, Република Гърция, като не е допуснато предаване на С. С. П., роден на *** г. в с. К., област ***, с ЕГН *****. С това решение на основание чл. 44, ал. 8, вр. чл. 40, ал. 1, т. 4 от ЗЕЕЗА Софийски окръжен съд е приел да се приведе в изпълнение от компетентните власти на Република България наказанието, наложено на българския гражданин С. С. П. с Решение № 389/2017 г. на Тричленния Апелативен Съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, влязло в законна сила на 12.11.2018 г. Със същото решение на СОС на основание чл. 44, ал. 9 от ЗЕЕЗА по отношение на С. С. П. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, която да се изпълнява в затвора - гр. *** и която да обезпечава привеждане в изпълнение на наложеното му наказание от компетентните власти на прокуратурата на Република България.

Така изложената фактическа обстановка се установява от приложените по делото писмени доказателства - преписи от Европейска заповед за арест (на гръцки език и в превод на български език); електронно писмо от 09.06.2020 г. под ID № 56712 на Националното бюро на България в Евроджъст; писмо от 28.05.2020 г. на Апелативна прокуратура - Тракия, Република Гърция, изх. № 81/2019 г. (на гръцки език и в превод на български език); Решение № 389/2017 г. на Тричленния апелативен съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция (на гръцки език и в превод на български език); Заповед рег. № 118433-219/10.12.2019 г. на мл. ПИ при РУ-гр. ***, Министерство на вътрешните работи; протоколно определение от 13.12.2019 г. на Софийски окръжен съд, постановено по ЧНД № 735/2019 г. по описа на същия съд; протоколно определение на Софийски апелативен съд от 23.12.2019 г., постановено по ВНЧД № 1435/2019 г. по описа на същия съд; решение от 18.05.2020 г. на Софийски окръжен съд по ВНЧД № 752/2019 г. по описа на съда; писмо рег. № 7752/21.05.2020 г. на ОС „ИН“ при ГД „ИН“ - МП; протокол и присъда от 20.11.2013 г. на Едночленния Апелативен Съд - Тракия, Република Гърция, постановена по дело № 361/2013 г. (на гръцки език и в превод на български език); писмен отговор от съдебните власти на Република Гърция ведно с приложените към него разпоредби от гръцкия наказателен закон, свързани с извършените от П. престъпления, въз основа на които е постановена присъдата от гръцките власти; справка за съдимост на С. С. П..

Производството по трансфер на осъдени лица, регламентирано в Глава тридесет и шеста, Раздел I от НПК и в Конвенцията за трансфер на осъдени лица, влязла в сила за Република България на 15.09.1994 г., цели решаването на въпросите, свързани с изпълнението в Република България на наказания, които са наложени с присъди, постановени от чуждестранни съдилища спрямо български граждани. Разпоредбите на чл. 457 НПК и на чл.

9 и сл. КТОЛ установяват компетентността и правомощията на българския съд, приемащ за изпълнение присъда на друга държава, включително процедурата и реквизитите на акта, с който дължи произнасяне. В тази връзка следва да се подчертае, че приемащият съд /в случая българският/ е с ограничени правомощия и в този смисъл той не може да ревизира чуждата присъда, която приема за изпълнение, пререшавайки който и да било от въпросите по същество, които вече са били решени с нея, доколкото последното е изцяло от компетентността на съдебните органи на държавата, която я е постановила- чл. 459, ал. 1 НПК и чл. 13 КТОЛ.

Обемът и характеристиката на така очертаните правомощия на българския съд остават непроменени и в настоящото производство предвид приложимото препращане от нормата на чл. 44, ал. 11 ЗЕЕЗА към процесуалната уредба на чл. 457 ал. 2- 5 НПК. Затова и определението, с което се дължи произнасяне в настоящото производство, по силата на чл. 457, ал. 3 НПК следва да съдържа номера и датата на чуждестранния осъдителен съдебен акт; делото по което е обявен, както и решението на българския съд по въпросите: - на кой текст от българския НК кореспондира съставът на престъплението, за което е постановено осъждане от чуждестранния съд; - какво е наказанието, което следва да бъде изтърпяно, респ. налага ли се неговото намаляване или определяне на друго по вид, различно от лишаване от свобода, при наличие на някоя от хипотезите на чл. 457, ал. 4 НПК; - какъв следва да бъде първоначалният режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода; - изтърпяното наказание, респ. изтърпяната част от него в държавата, която е постановила присъдата.

Преценявайки приложимите разпоредби на чл. 457 от НПК и на Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и съобразявайки представените доказателства, свързани с приложимия закон на Република Гърция, както и с присъдата и потвърждаващото я решение на съдилищата на Република Гърция, Софийски апелативен съд намира, че са налице основанията на чл. 44 ал.11 вр. чл. 457 ал.2 и сл. от НПК и на Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 1983 г. за приемане изпълнението на присъда от 20.11.2013 г. на Едночленния Апелативен Съд - Тракия, Република Гърция, постановена по дело № 361/2013 г., потвърдена с Решение на Тричленния Апелативен Съд по тежки престъпления - Тракия, Република Гърция, постановено на 21.11.2017 г. по дело № 389/2017 г., влязло в законна сила на 12.11.2018 г., с която българският гражданин С. С. П. - роден на *** г., в с. К., обл. ***, с ЕГН ***** е признат за виновен за извършени от него престъпления по чл. 1 §§ 1 и 2, Таблица А', т. 5 от Закон 3459/2006, чл. 26, чл. 27, чл. 46, чл. 51 от НК и чл.1, чл. 23, ал. 2 а, във връзка с чл. 20, 40, 41 от Закон 4139/2013 и общите разпоредби на членове 1, 12, 14, 16, 17, 18, 26, ал. 1а, 45, 46, ал. 1а, 51, 52, 57, 59, 60, 63, 65, 79, 70 и 94, ал. 1 от НК, за които е осъден на наказание „доживотен затвор“.

В тази насока следва да се отчете, че са налице формалните предпоставки на закона /НПК/ за приемане изпълнението на чуждата присъда, доколкото е постановена присъда от компетентен съд на Република Гърция и са налице изискванията на цитираната конвенция.

Извършените в Република Гърция престъпления, за които е бил осъден българският гражданин С. С. П., съответстват на престъпления, предвидени в НК на Република България.

Относно въпросите кои са съответните на извършените в Република Гърция престъпления съгласно наказателното законодателство на Република България, както и какви наказания могат да бъдат наложени за тези престъпления, включително с оглед приложението на разпоредбата на чл. 457, ал. 4 НПК, въззивният съд изцяло споделя доводите на Софийски градски съд. От приложените по настоящото дело съдебни актове на гръцките съдилища - първоинстанционна присъда /ведно с мотиви/ и потвърждаващото я въззивно решение, както и от приобщените относими разпоредби от съответното наказателно законодателство на Република Гърция е видно, че българският гражданин С. С. П. е признат за виновен и осъден на наказание „доживотен затвор“ за извършени от него три престъпления, квалифицирани по закона на издаващата държава като (1) подбудителство към внасяне на територията на Република Гърция на наркотични вещества - хероин - съвместно с други; (2) подбудителство към пренасяне на наркотични вещества - хероин - съвместно с други; и (3) подбудителство към притежание на наркотични вещества - хероин - съвместно с други, съставляващи престъпления по чл. 26, чл. 27, чл. 46, чл. 51 от НК и чл. 1, чл. 20, чл. 23, т. 2, чл. 40, чл. 41 от Закон № 4139/2013 г. на Република Гърция, а именно:

1) За това, че през периода от месец декември 2008 г. до 01.02.2009 г. в гр. ***, България с умисъл е провокирал решение у други лица - Е. С. Е. и Д. Т. М., така че да действат заедно, да вземат решение да извършат трафик на наркотични вещества, по-специално да внесат от чужбина на гръцка територия наркотици по смисъла на закона /чл. 1 §§ 1 и 2 от закон 3459/2006/, а именно – изкуствени вещества, които действат /влияят/ на централната нервна система и причиняват зависимост на човека от тях и които са включени в Таблица А', т. 5 от цитирания член, като впоследствие да ги транспортират и да са в тяхно владение. По-конкретно, на горното място и в горния момент, действайки с умисъл, с убеждение и настойчивост е провокирал решение у Е. С. Е. и Д. Т. М. на 01.02.2009 г. около 13.00 часа да влязат от Митница „Кипи“, идвайки със сухоземен транспорт от Турция – с лек автомобил м. „Мерцедес“ с рег. № *** /от българските власти/, собственост на Г. Г. А., и да внесат на гръцка територия хероин с общо тегло 56.774 кг., опакован в сто пакета, всеки с бруто тегло съгласно протокола от 01.02.2009 г. за претегляне и вземане на проби, внимателно и прилежно скрити в специално изграден тайник между задната седалка и багажното отделение на превозното средство;

2) На горното място и в горния момент /в Кипи, окръг Еврос, на 01.02.2009 г./ преднамерено е провокирал решението у Е. С. Е. и Д. Т. М. на 01.02.2009 г. около 13.00 часа на Митница „Кипи“, шофирайки гореописаното МПС-лек автомобил - да пренесат /превоят/ с него от Турция до Гърция количество хероин с общо тегло 56.774 кг., разпределен в 100 самоделни опаковки, всяко от които съдържа количеството, упоменато в цитирания по-горе протокол;

3) На горното място и в горния момент /в Кипи, окръг Еврос, на 01.02.2009 г./ преднамерено е провокирал решението у Е. С. Е. и Д. Т. М. на 01.02.2009 г. около 13.00 часа на Митница „Кипи“ да притежават количество хероин с общо тегло 56.774 кг., разпределен в 100 самоделни опаковки, всяко от които съдържа количеството, упоменато в цитирания по-горе протокол.

В присъдата на гръцкия съд относно така описаните престъпления са възприети и фактически положения, че горното наркотично вещество с оглед неговото количество и разпределение в отделни опаковки за по-нататъшно прехвърляне и последваща продажба, е било притежавано и държано не за собствена употреба и за изключително ползване от дееца, а с цел последваща незаконна търговия и трафик на наркотичните вещества по всякакъв начин; че осъденият С. С. П. е извършил тези деяния по занаят /като професия/, тъй като от описаната организация, която е сформирал, с усърдното и прилежно укриване на толкова значително количество наркотични вещества и възлагането на други лица внасянето му, пренасянето му и превозването му във вътрешността на страната с намерение и умисъл за повтарящо се извършване на деянието /да се повтори изпълнението на действието/, произтича неговата цел за генериране /придобиване/ на приходи, като в допълнение очакваната полза за него е възлизала на 1 135 480 евро, каквато е продажната цена на едро на хероина към момента на извършване на деянието.

Изхождайки от това фактическо съдържание на присъдата на гръцкия съд, СГС правилно и обосновано е приел, че установените /възприетите/ в нея факти и обстоятелства, за които спрямо българския гражданин С. С. П. е постановена осъдителна присъда и които се явяват съставомерни по съответните гръцки наказателни закони, осъществяват от обективна и субективна страна съставомерните признаци и на престъпления по българския Наказателен кодекс, а именно - по чл. 242, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК /подбuditелство към контрабанда на високорискови наркотични вещества/ и по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1, предл. 4, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК /подбuditелство към държане на високорискови наркотични вещества в особено големи размери с цел разпространение/.

Така, фактите относно първото и второто от престъпленията, за които П. е осъден в Република Гърция, напълно основателно са били правно квалифицирани от СГС като престъпления по чл. 242, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от българския НК - подбuditелство към пренасяне през границата на страната без надлежно разрешително /контрабанда/ на високорискови наркотични вещества. Съставът на престъплението по чл. 242 ал.2 от НК на Република България е самостоятелен и съдържа собствени белези от обективна страна и в частност самостоятелен предмет на престъпление /наркотични вещества и техни аналози/ и самостоятелно изпълнително деяние /пренасяне през границата без надлежно разрешително, което разрешително се издава от министъра на здравеопазването или от оправомощен от него зам.-министър при условията и по реда на Наредба на МС и то само за вещества по приложения № 1 и № 2 от закона /без хероин/ и само за случаите, когато веществата са предназначени за медицински цели/.

Описаните в присъдата на гръцкия съд фактически положения сочат, че чрез свои действия осъденият П. е формирал умисъл у Е. С. Е. и Д. Т. М. да извършат внасяне и пренасяне на наркотичните вещества през границата на Република Гърция чрез транспортирането им с лек автомобил на нейна територия. В частност от обективна страна осъденият С.П. е склонил извършителите Е. С. Е. и Д. Т. М. да извършат внасянето и пренасянето на наркотичните вещества от територията на Република Турция на територията на Република Гърция като е осъществил такова въздействие върху психиката им, че у тях е възникнало решение за извършването на престъпленията, при което те на практика са предприели извършването на същите. С оглед на това от обективна страна подбудителството към тези престъпления е било довършено. Подбудителството е било осъществено и от субективна страна, тъй като осъденият е действал умишлено при склоняването на Е. С. Е. и Д. Т. М. да извършат престъпленията. В случая подбудителят П. е предвиждал, че у тези лица може да възникне решение за извършването на горните престъпления и същевременно е искал това. Също така той е предвиждал общественотоопасните последици от деянията на извършителите, съзнавал е общественотоопасния характер на тези деяния и е искал настъпването на последиците им.

Възприетите в присъдата на гръцкия съд факти относно престъпната дейност на осъдения по склоняване на двамата извършители да внесат и пренесат през границата на Република Гърция от Република Турция високорисково наркотично вещество хероин напълно правилно и законосъобразно не са приети от СГС като даващи основание за прилагане на квалифицирания състав на контрабандата на наркотични вещества по чл. 242, ал. 4 от НК - „когато предметът на контрабандата по предходните алинеи е в особено големи размери и случаят е особено тежък“. Правилна е преценката на първия съд, че макар фактите от присъдата на чуждия съд несъмнено да установяват, че предметът на престъпно посегателство - високорисково наркотично вещество хероин с общо тегло 56.774 кг. и на стойност 1 135 480 евро - да покрива признака особено големи размери, те не сочат деянието, за което П. е осъден от компетентния гръцки съд, да представлява особено тежък случай. Още повече, че в самата присъда на чуждия съд не е приета изрично особена тежест на извършеното.

Установените в гръцката присъда факти относно третото деяние правилно са били правно квалифицирани от СГС като престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1, предл. 4, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК. Така посочените разпоредби от българския НК определят престъпния състав на подбудителство към държане на високорискови наркотични вещества в особено големи размери с цел разпространение, като в случая при текстовото изписване на състава на това престъпление първостепенният съд погрешно е посочил квалифициращото обстоятелство „големи размери“ вместо „особено големи размери“, което именно съответства на цифровото изписване на възприетата правна квалификация. В случая очевидно се касае за технически пропуск при текстовото изписване на обективните елементи от възприетата правна квалификация, поради което САС не намира, че е налице съществено

процесуално нарушение, което да налага отмяна на проверявания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Описаните в присъдата на гръцкия съд фактически положения относно третото деяние сочат, че чрез свои действия осъденият П. е формирал умисъл у Е. С. Е. и Д. Т. М. „да вземат решение“ да държат с цел разпространение високорисково наркотично вещество - хероин с общо тегло 56.774 кг. на стойност 1 135 480 евро. От обективна страна осъденият С.П. е склонил извършителите Е. С. Е. и Д. Т. М. да установят своя фактическа власт и по този начин да държат наркотичните вещества, като е осъществил такова въздействие върху психиката им, че у тях е възникнало решение за извършването на престъплението и на практика са предприели извършването му, доколкото са осъществявали фактическа власт върху наркотичните вещества. С оглед на това от обективна страна подбудителството към това престъпление е било довършено. Подбудителството е било осъществено и от субективна страна, тъй като осъденият е действал умишлено при склоняването на Е. С. Е. и Д. Т. М. да извършат въпросното престъпление. В случая подбудителят П. е предвиждал, че у тези лица може да възникне решение за установяването на фактическа власт върху наркотичното вещество и същевременно е искал това. Също така той е предвиждал общественоопасните последици от деянието на извършителите, съзнавал е общественоопасния характер на това деяние и искал настъпването на последиците му.

Очертаните в присъдата на гръцкия съд обстоятелства относно стойността на процесния хероин - 1 135 480 евро напълно правилно са били приети от СГС като установяващи квалифициращото обстоятелство по чл. 354а, ал. 2, изр. 2 от НК „особено големи размери“, доколкото тази парична равностойност на предмета на престъплението надхвърля сто и четиридесет пъти установената в страната минимална работна заплата.

Така, в крайна сметка се налага извода, че установената и възприета от гръцкия съд релевантна фактология, описваща извършените от осъдения П. престъпления, несъмнено сочи на осъществени състави на престъпления по чл. 242, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК на Република България и по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1, предл. 4, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК на Република България, в какъвто смисъл е и решението на първостепенния съд. Като с оглед принципните положения относно правомощията и компетентността на съда на приемащата държава настоящият въззивен състав приема, че първостепенният съд правилно е определил разпоредбите от българския наказателен закон, съответстващи на извършената от С.П. престъпна дейност, за която е бил осъден с присъдата на гръцкия съд.

Въззивната инстанция изцяло споделя и извода на градския съд, че наложеното на осъдения П. от чуждестранния съд за извършените от него престъпления наказание „доживотен затвор“ се явява по-тежко по вид от най-тежкото предвидено наказание за извършените от него престъпления съгласно закона на Република България. Предвидените наказания за престъплението по чл. 242, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК са „лишаване от свобода“ от

десет до петнадесет години и „глоба“ от сто хиляди до двеста хиляди лева, а за престъплението по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1, предл. 4, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1 от НК - „лишаване от свобода“ от пет до петнадесет години и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева /като относно второто престъпление градският съд погрешно е посочил, че предвидените наказания са от три до дванадесет години и „глоба“ от десет хиляди до петдесет хиляди лева/. С оглед на това правилна и законосъобразна е преценката на СГС, че в случая са налице условията и предпоставките по чл. 457, ал. 4 от НПК наложеното на осъдения С. С. П. от гръцкия съд наказание „доживотен затвор“ да бъде заменено с максималния срок на по-тежкото кумулативно предвидено наказание - лишаване от свобода, което може да се наложи съгласно българския закон за престъпленията с посочената по-горе правна квалификация, а именно - 15 (петнадесет) години „лишаване от свобода“.

В случая това разрешение е в пълно съответствие с регламента на чл. 10 от КТОЛ, предвиждащ, че изпълняващата държава е обвързана с правния характер и срока на наложеното наказание лишаване от свобода, определено от осъдилата държава и само, ако характерът или срокът на наказанието са несъвместими със законодателството на изпълняващата държава, ще приспособи същото към наказанието, предвидено от нейното законодателство за престъпление от същия вид и характер. Така, съобразно условията на чл. 10 КТОЛ и в хипотезата на приспособяване на наказанието решаващият първоинстанционен съд правилно се е ръководил от принципа за невъзможност да се надвишава максимума на наказанието лишаване от свобода, предвиден в българския закон за същото по вид и характер престъпление.

Предвид гореизложеното неоснователно се явява искането във въззивната жалба на осъдения за намаляване на срока на наказанието лишаване от свобода, определен от градския съд. Така определеният от първостепенния съд срок на наказанието лишаване от свобода съгласно закона на Република България се явява максималният такъв за извършеното от осъдения престъпление, поради което съобразно приложимата в случая разпоредба на чл. 457 ал. 4 НПК не съществува възможност за намаляването му.

В настоящото производство правомощието за определяне на режима за изтърпяване на наказанието се явява акцесорно за решаващия съд и произтича от решението му по основния въпрос в производството - дали приема за изпълнение съответната чуждестранна присъда, съгласно чл. 457, ал. 3 НПК, или отхвърля искането, с което е бил сезиран. Когато определя първоначалния режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, съдът съобразява националното законодателство, доколкото то не противоречи на приложимия международноправен акт (чл. 462 НПК). Следователно, доколкото в това производство за българския съд е предвидено изрично правомощие да определя първоначалния режим на изтърпяване на наказанието по приетата за изпълнение присъда на чуждестранния съд, то тази дейност по определяне на първоначалния режим без всякакво съмнение следва да бъде извършена по правилата на българското законодателство. В тази връзка предходната инстанция правилно е приела, че с оглед вида и срока на определеното на осъдения П.

наказание - лишаване от свобода за срок от 15 години - следва да му бъде определен "строг" режим на изтърпяване на това наказание. Определението в тази си част не противоречи на КТОЛ и конкретно на чл. 10 от същата. От съдържанието на посочената разпоредба следва, че при продължаване изпълнението на наказанието изпълняващата държава е обвързана с правния характер и срока на наказанието, както те са определени от осъдилата държава, но не и с режима на неговото изтърпяване. Именно поради така установеното международно задължение за държавата ни правната уредба на обсъжданата процедура за трансфер на осъдени лица /чл. 457, ал. 3 НПК/ изрично възлага на компетентния съд определянето единствено на първоначалния режим на изтърпяване на наказанието съобразно националното законодателство. В случая СГС правилно, съобразно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС, е постановил наказанието "лишаване от свобода" за срок от 15 години да бъде изтърпяно при първоначален "строг" режим, доколкото не се установява наличие на основание за приложението на ал. 3 на чл. 57 от ЗИНЗС - осъденият да не е с висока степен на обществена опасност. Както е известно, степента на обществената опасност на дееца се детерминира /обуславя/ най-вече от извършените от него престъпни деяния, чрез които на практика се проявяват неговите отрицателни нагласи и възгледи да не се съобразява с установените от обществото правила и норми за поведение. В настоящия казус естеството на престъпната дейност на осъдения П. /международен трафик на наркотични вещества, имащ за предмет огромно количество високорисково наркотично вещество хероин, което предполага засягането на значителен обем охранявани обществени отношения/ и начина ѝ на извършване /чрез предварително създадена организация; с усърдно и прилежно укриване на наркотичното вещество в лек автомобил; чрез възлагането на други лица внасянето му, пренасянето му и превозването му/ несъмнено сочат на завишена /значителна/ степен на обществена опасност на осъдения, което изключва възможността за определянето на първоначален „общ“ режим по реда на чл. 57 ал.3 от ЗИНЗС.

По тези съображения неоснователно се явява и искането на защитата на осъдения за определяне на "общ" вместо "строг" режим на изтърпяване на определеното му наказание лишаване от свобода за срок от 15 години.

На основание чл. 457, ал. 5 НПК градският съд правилно е зачел и приспаднал от определеното за изтърпяване от осъдения П. наказание „лишаване от свобода“ за срок от 15 (петнадесет) години предварителното задържане и изтърпяната част от наказанието на територията на Република България, считано от 10.12.2019 г. до влизане на съдебния акт в сила.

Предвид изложеното дотук и след като при извършената служебна проверка не намери основания за отмяна или изменение на атакуваното определение въззивната инстанция счита, че същото следва да бъде потвърдено изцяло.

Воден от тези мотиви и на основание чл. 44 ал.12 и чл. 66 от ЗЕЕЗА във вр. с чл. 334 т.6 и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло определение № 260208 от 14.01.2021 г. на СГС-НО, 4 с-в,
постановено по ЧНД № 2410/2020 г. по описа на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____